

Sygn. akt IX Ka 1662/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Grzesiak

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2014 roku

sprawy P. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 19 lipca 2013 roku sygn. akt II K 398/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1662/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 398/13, Sąd Rejonowy w Kielcach uznał P. K. winnym tego, że:

w dniu 31 marca 2013 roku w K. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie - 1,50 mg alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza, II badanie – 1, 52 mg alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza prowadził w ruchu lądowym samochód marki A. (...)nr rej(...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborcu sygn. akt VI K 692/06 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości

tj. przestępstwa z art.178 § 4 kk, i za to , na podstawie tego przepisu,

I. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego P. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 49 § 2 kk zasądził od oskarżonego P. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 300 złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

IV. na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył oskarżonemu P. K. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 maja 2013 roku,

V. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego P. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 210 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym 120 złotych tytułem opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 427§1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk zarzucił przedmiotowemu wyrokowi :

- rażąca niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. K. kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe okoliczności wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności oznaczając okres próby stosownie do warunków stawianych przez art. 70 § 1 kk.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie, a zwrzywszy na treść podnoszonych w niej argumentów, stwierdzić należy, iż nie zasługują na uwzględnienie w stopniu oczywistym. Skoro tak, skoro zarzuty skarżącego słuszności rozważań Sądu I instancji i argumentów przywołanych na ich poparcie, a zaprezentowanych w pisemnym uzasadnieniu, w żaden sposób nie podważają, a jednocześnie nie ma okoliczności które Sąd Odwoławczy uwzględnić winien z urzędu, nie ma podstaw do ingerowania w zaskarżone orzeczenie.

Na wstępie niniejszy rozważań stwierdzić należy, iż skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, winy oskarżonego, oraz, co w sprawie istotne, uprzedniej jego karalności, co jednoznacznie wynika z akt sprawy ubocznie załączonej o sygn. VI K 692/06 oraz karty karnej /k.9/.

Skarżący kwestionuje rozważania Sądu odnośnie wymiaru kary jaka w niniejszej sprawie winna być orzeczona. Wyjaśnienia wymaga, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, należy przyjąć iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należy wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (tak wyrok SA w Poznaniu z 8.III.2012 sygn. akt II Aka 19/12, wyrok SN z 1.II.2003 sygn.akt WK 1/03, OSNKW 2003/323). Chodzi o taką różnicę że zachodzi niewspółmierność w stopniu nie dającym się zaakceptować. Zarzut rażącej niewspółmierności kary (surowości czy też łagodności) jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy- innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SA w Łodzi z 12.VII 2000 roku, II Aka 116/00, wyrok SA w Krakowie z 19.XII.2000 roku, II Aka 218/00 wyrok SA we Wrocławiu z 30 V 2003 roku II Aka 163/03).

Analizując akta sprawy niniejszej stwierdzić należy, iż Sąd Orzekający właściwie dostrzegł i rozważył wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające jakie winny mieć znaczenie w tej części orzeczenia. Sąd Orzekający rozważał czy w sprawie niniejszej nie ma możliwości zastosowania dobrodziejstwa przewidzianego w art. 69 i następne Ustawy Kodeks Karny. Rozważania te Sąd Odwoławczy w całości akceptuje. Słusznie zauważa Sąd Orzekający, iż oskarżony, w stanie znacznego upojenia alkoholowego /k.2 1,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i nast./ zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego. Nie było żadnych przeszkód by, jak twierdzi oskarżony, o ile zamierzał jedynie przestawić pojazd w inne miejsce a powrót do domu kontynuować taksówką, by i czynność przepakowania pojazdu zlecić innej osobie, np. wezwanemu kierowcy taksówki. Oskarżony, jak słusznie zauważa Sąd, w stanie znacznego upojenia alkoholowego, prowadząc pojazd mechaniczny uczestniczył w ruchu drogowym. Był uprzednio karany za podobne zachowania. W sytuacji tej, jak słusznie zauważa Sąd Rejonowy, nie ma możliwości stosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, o co wnosił skarżący.

Nie znajdując zatem podstaw do ingerencji w zaskarżone orzeczenie, działając na mocy art.437§1 kpk i art.456 kpk Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 634 kpk, art.6361 kpk i 627 kpk.

SSO Leszek Grzesiak